

Wellamo Penger

Pirre - lentävä fillaristi

Pirre – lentävä fillaristi
(tarina alkaa...)

Hyvä lukija,
kiitos, että valitsit kirjani luettavaksesi.
Toivotan sinulle antoisia lukuhetkiä 😊

Wellamo Penger

<http://wellamo-penger.jimdo.com/>
<https://www.facebook.com/Pirresarja/>

Pirre – lentävä fillaristi
(tarina alkaa...)

Wellamo Penger

© 2017 Wellamo Penger

2. painos

Kansikuva © Wellamo Penger

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,

Saksa

ISBN 978-951-568-122-5

Sisällysluettelo

Lopun alkua

Luku 1 – Salainen kokous

Luku 2 – Rajuilman jälkeen

Luku 3 – Testausta

Luku 4 – Hanna kotiutuu

Luku 5 – Varoituksen sanoja

Luku 6 – Koulu alkaa

Luku 7 – Vierailu mummolaa

Luku 8 – Teatteriprojekti alkaa

Luku 9 – Lentämistä ilman pyörää

Luku 10 – Elämä on yhtä teatteria

Luku 11 – Syyslomalla

Luku 12 – Joulun odotusta

Luku 13 – Joulusta uuteen vuoteen

Luku 14 – Perhealbumin kertomaa

Luku 15 – Kevättä rinnassa

Luku 16 – Sairaalassa

Luku 17 – Hetki lyö

Luku 18 – Kesäloma koittaa

Lopun alkua

Pirre puristi pyyhkeestä käärittyä nyyttiä kainalossaan. Oli vielä pimeää ja hädin tuskin erottuvat puiden hahmot tekivät maiseman epäselväksi. Hän räpytteli silmiään ja katsoi eteenpäin – tuonne hänen oli mentävä. Hän tiesi sen, vaikkei erottanut edessään olevaa polkua pimeydessä, mutta joku tai jokin hänen päässään sanoi niin. Toivottavasti se oli oikeassa, sillä aikaa ei ollut hukattavissa – aurinko nousisi aivan kohta.

Pirre ponnisti itsensä liikkeelle, vaikka jalat tuntuivat ras-kaille. Hän eteni puolijuoksua, mutta nyytti painoi kainalossa askel askeleelta yhä enemmän. Hänen pitäisi laittaa se takai-sin taskuunsa, mutta hän ei voinut pysähtyä. Sen paino tun-tui moninkertaistuneen siitä, kun hän lähti sairaalasta ja siitä tuntui olevan ikuisuus. Aika oli kadonnut ja hän toivoi näke-vänsä unta.

Mikä se oli? Pirre pysähtyi kuunnellakseen. Aivan varmasti jossain lähellä oli katkennut oksa... Ja taas! Hän kuunteli het-ken paikallaan – ei mitään. Vai kuuluiko sittenkin jostain sihinää tai murinaa? Ei – sen täytyi olla hermostuneen mie-len kuvitelmaa. Niin sen täytyi olla. Hän ponnisti itsensä jäl-leen liikkeelle. Tämä täytyi suorittaa loppuun, nyt ei voinut eikä saanut ajatella muuta. Keskity, keskity askeleisiin, hän hoki itselleen.

Auts! Pirre löysi itsensä rähmältään maasta, puiden juurien seasta. Nyytti! Hän hapuili vimmatusti ympärilleen, mutta

pimeä, joka alkoi kääntyä hämäräksi ennen päivän kajastusta, esti häntä näkemästä nenäänsä pidemmälle. Mitä hän nyt tekisi?! Hän oli hukannut nyytin! Kaikki oli mennyttä. Pirre vaipui maahan epätoivoisena.

- Tätäkö etsit? tuttu, kähisevä ääni kuului hänen sivultaan ja ensi säikähdyksen jälkeen Pirre huokaisi helpotuksesta. Hän ojensi kätensä ja sormet osuivat tutun tuntuiseen kankaaseen.

- Kiitos! Mistä sä ilmestyit? Pirre kysyi helpottuneena ja nousi ylös pyyhkien käsiään ja jalkojaan.

Hän otti nyytin käteensä ja etsi tuttua hahmoa katseellaan, mutta pystyi vain kuvittelemaan ääriiviivat.

- Arvasin, että saattaisit tarvita apua ja ajattelin seurata matkan päästä. Onneksi seurasin, sillä muuten olisimme olleet hukassa, kähisevä ääni kuiskasi. - Nyt alkaa olla kiire! Päivä nousee eikä sen jälkeen ole enää aikaa.

- Tiedän, mutt tää alkaa käydä niin painavaks, ett mä en jaksa enää juosta, Pirre totesi näyttäen nyyttiä ja lähti liikkeelle.

- Se tietää sitä, ettemme ole enää kovin kaukana. Se käy koko ajan painavammaksi, mutta sinun täytyy jaksaa, sillä kohta emme ole enää yksin. Minä en voi kantaa sitä, koska se on uskottu sinulle. Kyllä sinä jaksat – olet jaksanut tähänkin asti. Äläkä puhu, vaan säästä voimiasi, sillä varsinainen koi-tos on vielä edessä, Usmalius rohkaisi Pirreä.

- Kiitos kannustuksesta, Pirre huokaisi ja keskittyi jalkoihinsa edetessään polkua eteenpäin.

Jokainen askel tuntui edellistä painavammalta ja Pirrestä alkoi tuntua, että he olivat eksyneet, sillä polku oli hävinnyt ja kaikkialla oli mustaa. Vain vaalea juova jossain metsän takana kertoi ajan olevan vähissä.

Luku 1 – Salainen kokous

Hämärä huone täyttyi vaimeasta puheensorinasta. Sen keskellä olevan vankan tammipöydän ääressä istui erikoisen näköisiä olentoja, jotka olivat kuin suoraan satukirjasta. Seinnät olivat tummaa hirsipuuta, joiden välit oli tilkitty sammalella. Huonetta valaisivat seinille kiinnitetyt soihdut sekä pöydän yläpuolelle ripustettu lyhty. Suuren pöydän ja sen ympärillä olevien tuolien lisäksi huoneeseen ei juuri muuta mahtunutkaan lukuun ottamatta peräseinällä olevaa korkeaa ja kapeaa tammista lipastoa. Lattia oli pehmeän sammaleen peittämä ja lipaston vieressä peräseinällä oli ovi, joka johti toiseen huoneeseen.

Pöydän päässä istui vaaleaan, hopeanhohteiseen viittaaan verhoutunut, samanväriset, puoleen selkään ulottuvat hiukset omaava, kookkaan ihmisen kokoinen hahmo, haltija. Hän oli lempeän ja ylhäisen näköinen, korkeaotsainen ja suippo-korvainen. Hänen vieressään istui vaaleaan, kullanhohtoiseen viittaaan pukeutunut kultahiuksinen haltijatar. Heidän kasvonsa taivaansinisine silmineen ja korkeine poskipäineen olivat iättömän kauniit.

Haltijoiden vasemmalla puolella istui kaksi tonttua, joilla molemmilla oli harmaanvihreät hiippalakit ja nutut sekä harmaat parrat ja kurttuiset, hyväntahtoiset kasvot. Tonttujen jalat eivät ulottuneet lattiaan ja päätkin hädin tuskin haltijan rinnan korkeudelle. Lähimpänä haltijaa istuvan tontun parta ulottui yli polvien, kun vastaavasti hänen vieruskaverinsa parta asettui kantajansa vatsan päälle. Tontun parta

kertoi kantajansa iän, joten pitkäpartainen tonttu oli vanhempi ja arvostetumpi ja hänellä oli oikeus istua lähempänä haltijaa. Tonttujen harmaita, hyväntahtoisia silmiä varjostivat muhkeat, parranväriset kulmakarvat.

Tontuista seuraavina samalla puolen pöytää istuivat maahiset, kaksi heitäkin. He olivat nimensä mukaisesti maanvärisiä ja puun partaista juuristoa muistuttavat hiuskuontalot tärisivät heidän puheensa tahdissa. Heillä oli päällään väriltään ja pinnaltaan männyn kaarnaa muistuttavat nutut ja samanväriset housut. He olivat kooltaan hieman tonttuja pienempiä ja heidän kurtuiset kasvonsa muistuttivat väriltään puiden runkoa. Pistävän oloiset, pienet silmät toivat mieleen lähinnä tummat nuppineulanpäät.

Kauimpana haltijoista, edellisten kanssa samalla puolella pöytää, istuivat pöydän kookkaimpina kaksi peikkoa. Heidän takkuiset hiuksensa ulottuivat hieman suurten, kukkakaali- maisten korvien alapuolelle. Syvällä olevat pistävän tummat silmät vaikuttivat hieman epävarmoilta, mutta ystävällisiltä. Rosoisen ja epätasaisen ihon ympäröimä pieni suu oli puristettu kiinni niin tiukasti, että vaikutti siltä kuin heillä ei olisi suuta ollutkaan. Molemmilla peikoilla oli ruskeanharmaat, kiven harmaata, epätasaista pintaa muistuttavat housut ja takki. Kivikossa peikko muistutti erehdyttävästi kiveä.

Haltijoista katsoen heidän oikealla puolellaan istui kaksi mettistä. He sulautuivat metsään mainiosti metsänvihreine asuineen ja vihertävänruskeine hiuksineen. Liekö ollut heijastusta heidän vaatteistaan, mutta myös heidän ihonsa vai-

kutti vihertävältä ja vaikutelmaa täydensivät sammalenvihreät silmät. Kooltaan he olivat miltei tonttujen kokoisia.

Mettisten vierellä liihottelivat keijut, sillä he eivät malttaneet pysyä paikoillaan, ja säestivät itseään pienillä, vallattomilla tirskahteluilla. He olivat nukenkasvoisia ja siroja ja heidän pukujensa värit vaihtelivat punaisesta eri sateenkaaren värien kautta syvään violettiin. Hiukset olivat vallattoman kiharat ja niiden väri muuttui jatkuvasti hopeansinisestä kullan-keltaiseen ja kupariruskeaan. Kooltaan keijut olivat ison linnun, kuten variksen tai harakan, kokoisia.

Viimeisinä pöydän oikealla puolella istui kaksi vetehistä haukkoen välillä ilmaa niin kuin kala tekee jouduttuaan kuivalle maalle. Vetehisten hiukset ja vaatteet muistuttivat vesikasveja ja levää. Silmät olivat veden siniset, mutta erotuksena muihin vedeneläviin, heillä oli harmaiden suomujen peittämät kädet ja jalat. Tarkkaan katsottuna sormien ja varpaiden välistä saattoi erottaa räpylämäiset poimut. Heidän olemuksensa viestitti, etteivät he nauttineet olostaan, vaan kaipasivat heille luontaisempaan elementtiin, veteen.

Pöydän toisessa päässä, minne muiden pöydän ympärillä olijojen päät välillä kääntyivät kysyvinä, oli kaksi tuolia tyhjillään. Kukaan ei kuitenkaan sanallakaan viitannut tyhjiin tuoleihin, vaan neuvoston jäsenet odottivat kärsivällisesti kuulevansa asiasta myöhemmin.

Siellä istuivat normaalisti tummien haltijoiden edustajat. Tummat haltijat hallitsivat vuoria, kallioita, kivikkoja sekä muita karuja kasvuympäristöjä, kuten aroja, tundraa ja aavikoita. Vaaleat haltijat hallitsivat puolestaan kaikkea vehreää:

metsiä, peltoja, niittyjä ja vesiä. Haltijat olivat ylimpiä luonnonkansalaisia, joista vaaleat olivat hieman tummia mahtavampia, ja muut luonnonkansat olivat haltijoiden alapuolella. Se, että haltijoilla oli ylin valta, ei tehnyt muita luonnonkansoja voimattomiksi. Kaikilla luonnonkansoilla oli voimia, joita muilla ei ollut – he täydensivät toisiaan. Luonnonkansalaisten tehtävänä oli huolehtia luonnosta ja suojella sitä, mutta ihmisen toiminta vaikeutti heidän työtään huomattavasti.

Tonttujen valtakuntaa olivat vanhat havupuuvaltaiset metsät mettisten viihtyessä tuoreissa lehtimetsissä. Maahiset olivat kotonaan maaperässä joko sen pinnalla tai alapuolella erilaisissa koloissa sekä luolissa ja peikot kallioilla, kivikoissa sekä luolastoissa. Keijut olivat pellon ja niityn sekä nuorten ja valoisien metsien kansaa vetehisten viihtyessä nimensä mukaisesti erilaisissa vesistöissä.

Hiisit eivät yleensä saapuneet kokouksiin, vaan elivät erakoina soisilla alueilla, minne toiset luonnonkansalaiset eivät mielellään menneet. Vaaleiden haltijoiden vanhin kävi yleensä tapaamassa hiisien johtajaa, isoa hiisiä eli Hiisiä, ennen neuvoston kokousta tuodakseen esille myös hiisien asioita ja näkemyksiä.

Luonnonkansoista haltijat olivat vanhimpia ja viisaimpia. Vaaleat elivät keskimäärin 5000 ja tummat 4000 vuotta, tontut 1500 vuotta ja siitä alenevasti mettitset, maahiset, keijut, vetehiset ja peikot, jotka elivät noin 400 vuotta.

Hiisien tarkkaa ikää ja määrää ei tiedetty. Oletettiin, että he elivät saman verran kuin peikot, mutta joidenkin lähteiden mukaan heidän elinikänsä oli useita tuhansia vuosia. Hiisien

asema luonnonkansojen keskuudessa oli epäselvä. Suurin osa luonnonkansalaisista uskoi heidän olevan sukua peikoille, mutta hiisien alkuperästä liikkui muitakin tarinoita, joiden luotettavuus oli kyseenalainen. Erään tarinan mukaan suolla asuneista haltijoista oli tullut aikojen kuluessa hiisejä. Luonnonkansoista vain haltijoiden oletettiin tietävän totuuden, mutta sitäkään ei tiedetty varmasti, sillä hiisistä oli tullut vuosituhansien aikana vaiettu salaisuus. Haltijat kuitenkin luottivat hiiseihin ja kysyivät joissakin asioissa neuvoa hiisien johtajalta.

Hopeiseen viittaan pukeutunut haltija otti kyhmyisen nuijan käteensä ja kopautti sillä pöytää. Pöytäseurue vaikenä ja suuntasi katseensa odottavasti haltijaan.

- Haum ystävät! Aloitamme kokouksen, sillä emme voi enää odottaa, Vanha Valkoinen, vaaleista haltijoista vanhin, aloitti. 'Haum' oli luonnonkansojen vanha, yhteinen tervehdys, jolla he osoittivat kunnioitusta toisiaan kohtaan.

- Tummit on todennäköisesti tullut jokin viive ja he tulevat heti, kun pääsevät. Oletan, että olette havainneet kyseessä olevan neuvoston ylimääräinen kokous, Vanha Valkoinen puhui matalalla, sointuvalla äänellä.

Pöydän ympärillä olevat olennot pudistivat innokkaina päätään ikään kuin näin saivat nopeammin tietää, miksi heidät oli kutsuttu ylimääräiseen kokoukseen. Kokoukseen osallistujat edustivat luonnossa eläviä kansoja, joista ihmiset eivät tienneet joitakin poikkeuksia lukuun ottamatta. Luonnonkansojen neuvosto kokoontui ihmisten ajassa kerran sadassa vuodessa keskustellakseen yleisistä asioista sekä vaihtaak-

seen kuulumisia. Poikkeustapauksissa kokoonnuttiin useammin, mutta se oli harvinaista. Nyt edellisestä kokouksesta oli kulunut vasta 30 vuotta, joten neuvoston jäsenten kiinnostus oli herännyt.

- Missä Tummatuuli ja Myryk ovat? Ovatko he ilmoittaneet viiveestä? vanhempi tontuista, Keteri, uskaltautui lopulta tiedustelemaan nyökäten samalla pöydän toiseen pätyyn.

- Emme tiedä varmasti. Liikkeellä on huhuja, mutta uskon, että ennen pitkää saamme tietää, Vanha Valkoinen totesi.

- Millaisia huhuja? Jäkli, maahisista vanhempi, kysyi.

Hänen vieressään nyökytti toinen maahinen, Juurkos.

Luonnonkansoilla oli kirjoittamaton sääntö, jonka mukaan kunkin kansan vanhempi edustaja aloitti keskustelun, minkä jälkeen oli nuoremman vuoro. Kun keskustelu oli avattu, molemmat olivat vapaita käyttämään puheenvuoroja. Vanhemmalla oli yleensä aina nuoremman varaukseton kunnioitus.

- Niitä on turha toistaa niin kauan kuin ne ovat huhuja. Saattaa olla, että saamme piankin varmistuksen asiasta, Vanha Valkoinen rauhoitteli. - Olemme saaneet huolestuttavia tietoja eri puolilta maapalloa. Niiden mukaan luontoa ja asuinpaikkojamme tuhotaan yhä kiihtyvällä tahdilla. Kaikista ilmansuunnista tulee samankaltaisia uutisia. Metsiä tuhotaan, maaperää kaivetaan ja louhitaan, vesistöjä ja ilmakehää saastutetaan. Koko maapallolla ei liene sellaista paikkaa, joka olisi turvassa ihmiseltä. Ahneus, itsekkyyys ja välinpitämättömyys ovat vallanneet ihmismielen... Se on niin surullista.

Huoneeseen laskeutui käsin kosketeltava hiljaisuus. Soihdut lepattivat seinillä luoden mielikuvituksellisia varjoja huoneeseen. Jokainen näytti vaipuneen murheellisiin ajatuksiin, kunnes vanhempi mettisistä, Navais, rikkoi hiljaisuuden:

- Mitä meidän pitäisi tehdä?

- Niin mitä? Kaarne, nuorempi mettisistä toisti nyökytellen päättään ja katsoi odottavasti muita pöydän ympärillä olijoita.

- Pistetään ne kuriin ja jäykistetään ne, peikko Örmius ehdotti lyöden nyrkillä pöytään.

Tavallinen pöytä olisi moisesta täräyksestä hajonnut, mutta vahva tammipöytä vain vähän tärähti.

- Joo, jäykistetään ne, Rupisko, nuorempi peikoista innostui ja heilutti nyrkkiään ilmassa.

- Ei, Vanha Valkoinen jyrähti. - Ei missään tapauksessa. Tämä asia ei hoidu voimakeinoilla. Aina löytyy joku hölmö ihminen, joka jatkaa tuhoja, eikä koko ihmiskuntaa voi eliminoida. Pahin uhka täytyy ehkäistä, minkä jälkeen ainoa kestävä keino on yrittää saada ihmiset huomaamaan, mitä he saavat toiminnallaan aikaan, sekä yrittää saada heidät muuttamaan tapojaan.

- Ainoa tehokas keino on nuijanukutus, Örmius yritti vielä ehdottaa Rupiskon nyökytellessä innokkaasti vieressä.

- Eivät kaikki ihmiset ole ahneita ja itsekkäitä, Keteri puolusti ihmisiä saaden toiset murisemaan vastahakoisesti.

- Tarkoitat varmaan joukossanne elävää ihmiskäännynnäistä, keiju Vatlatos mainitsi.

- Oi niin, vaikka hän on kyllä vielä kovasti ihmisen oloinen ja näköinen, Viehkäm, toinen keijuista lisäsi kiertäen keltaista hiussuortuvaa etusormensa ympärille.

- Ihmisen muuttuminen tontuksi ei tapahdu kovin nopeasti eikä täydellisesti ehkä koskaan, mutta hän on edistynyt todella nopeasti, vaikka on vasta 130-vuotias, Miettelös, nuorempi tontuista puolusti lajitoveriaan.

- Minä en ole olemassaoloni aikana havainnut yhtään viisasta ihmistä. He kaikki ovat samanlaisia. Sotkevat vedet laskeamalla vesistöihin kaikenlaista sotkua ja tuhoavat vedenelävien elinolosuhteet, vetehinen Kuohuis ilmoitti kantansa katkerasti.

- Inhottavaa väkeä! Pthyi! toinen vetehinen, Suvalik, vahvisti vetehisten kannan ihmisiin.

- Ihmisten tarkoituksien ja tekojen ymmärtäminen on usein vaikeaa meille, mutta maapallo on tarkoitettu eletäväksi kaikille. Tämän vuoksi meidän on tehtävä kaikkemme, että maapallolla elävien olisi mahdollisimman hyvä olla ja elää. On varmistettava, ettei Paha saa liian suurta otetta ihmisistä ja maapallosta, Tillentom, vaalea haltijatar osallistui keskusteluun miellyttävän rauhallisella äänellään.

Pöydän ympärillä olijat hiljenivät ja käänsivät katseensa haltijoihin odottavasti. Haltijat antoivat pöytäseurueelle hieman ajatteluaikaa ennen kuin Vanha Valkoinen jatkoi:

- Niin olemme saaneet merkkejä, että Paha on nostamassa päätään, ja meidän on toimittava välittömästi ennen kuin se on niin voimakas, että se tuhoaa kaiken.

Hiljaisuus laskeutui huoneeseen.

Samassa ovi kiskaistiin auki ja huoneeseen astui kaksi tummaa haltijaa – Tummatuuli ja Myryk saapuivat kokoukseen. He muistuttivat ulkonäöltään vaaleita haltijoita, mutta heidän värinsä olivat kautta linjan tummemmat. Hiukset olivat pronssin ja kuparin sävyiset ja silmien väri vaihteli meripih-

Peruskoulun viimeistä vuottaan aloittava Birgitta Pirre Köngäs löytää rajuilman kaatamasta koivusta omituisen kellon. Ennen pitkää hän huomaa pystyvänsä lentämään kellon avulla näkymättömänä. Se avaa nuorten elämään aivan uusia mahdollisuuksia.

Kello on tonttuseppien 3000 vuotta sitten takoma voimautin, joka on vain yksi luonnonkansojen voimauttimista. Siitä vapautuu kuitenkin taikasäteilyä, joka ei ole hyväksi ihmisille. Lisäksi se houkuttelee Pahan liittolaisia. Pirren on tuhottava kello ennen kuin se joutuu väärin käsiin.

Mutta miten, missä ja milloin?

Sitä ei edes hänen tonttuvartijansa tiedä.

Pirre joutuu tahtomattaan Pahan ja luonnonkansojen väliin. Paha tarvitsee voimauttimet muuttuakseen Lusiferiksi. Sen vuoksi ne on tuhottava.

Lehmussalmen pikkukaupunki Keski-Suomessa on Pirren kotikaupunki ja kirjasarjan tapahtumat keskittyvät sinne.

Pirre - lentävä fillaristi aloittaa kirjasarjan.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi